

מסורת הש"ס

(א) חולין כ' ע"ט, (ב) חולין כ'
 (ג) צילת מו, (ד) חולין כ'
 (ה) גזרת מו, (ו) חולין כ'
 (ז) חולין כ' (ח) חולין כ'
 (ט) חולין כ' (י) חולין כ'
 (יא) חולין כ' (יב) חולין כ'
 (יג) חולין כ' (יד) חולין כ'
 (טו) חולין כ' (טז) חולין כ'
 (יז) חולין כ' (יח) חולין כ'
 (יט) חולין כ' (כ) חולין כ'

הגהות הב"ח

(א) גמ' היה ע"ש אז עיו"ט
או שהיו גשמים
מזלפין על מטתו ה"ז
משוכח: (ב) רש"י ד"ה
מונה כו' ואצילות של גדול
לא התחיל עד שיסמס
הגולל:

גליון הש"ס

גמ' רצה ממעט בעסקו.
עיי' לקמן דף כז ע"א
תוספות ד"ה אם יבול:

רבינו חננאל

ואפילו הלך גדול הקרבת
לביב הקרבות, בא בתוך
שלשה מנה עמון, בא
לאחר שלשה ומצא שלחך
גדול ושלחך לפני הקרבות
מונה לעצמו, כימרה לך
לכב לבני העליוני, דאנו
בנו לחלח לימנן בחידיכ
דאנו לבתר חלתא לימנן
לנפשיה. בא במקום חרוק,
כחך שלשה מנה לעצמו,
מיין ואיך אפילו בא
מקום חרוק מונה לעצמו.
ר' שמעון אומר אפילו
(בא) ביום שביעי, בא
ואוקמה ר' יוסי בן שורל,
הוא ובן אבא, זמנא זמנא
אצל אבא, כימרה
עדיין לא נסתלקו מן
האבלות, דארמינן מקצת
היום נכחלו. ואוקמה
לה, ניעורו האבלין
לעמוד בא מקום חרוק
ומצאן שעדיין לא עמדו
והעלת בחיקי. בא
משמיה דר', דיתן, חלה
כר' שמעון באבל, הא
דאמן. דאמן.
חלה כדברי המיקל.
הא דארמינן בגררה
חלה אתרא, חילתא
כרבן שמעון בן גמליאל
כר' פירשנה
בשרשת חבלי פירשנה
היא. אומר לה ר' אבא
מחזא, אתרן לה
לחיות בתר ערסא, מלי

הלך גדול הציונים לבית הקברות. אחר מטמו לקוצרו ושהה שם ג' ימים: מהו. מי חשבין ליה כמאן דהוי צדיקיה הואיל ולזורך המת הלך איתו: מוה עמסן. דאצילות שלהם התחילה משחזרו פניהם מן המת ואצילות של גדול ^(ג) עד שסיקסום הגולל: לצני הללפוני. מקום:

דלא אולניסו בשר ערשא. דמאן דלאלי
 בשר ערשא לא חיילא עליה אצילות
 עד שנסתם הגולל כשמוליכין המטה
 מבבל לא"י לקבור ואין כל הקרובים
 רולם יכולין לעלות עד א"י ומלויין
 המת פסקה או מיל ומוחרים: **מדי**
אהרדיוסו אפייוו מבצא דלבולא.
 משער החייון של העיר ומגרשה
 דלחיתור לביאת: **אסחילו מנו.** ימי
 אצילות אע"ג דלא נקבר המת עד
 ימים רבים ואע"ג דלצילות אינו חל
 עד שיקטום הגולל לדידכו דלא
 מחזי חורתם כנסתם הגולל: ה"ג
 והוא שלא עמדו מנחמין מאללו. שצא
 בשיעור שחית עד שלא עמדו
 מנחמין אלל זה שצבית: **ננערו**
לעמוד. מנענעים ורורים לעמוד:
אמר מאן דהוא. אדם אחד מאן
 דהיה: **מפומיה דמריה.** מרי אצא
 בריה דרבי חייא או רבי זינא: **אין**
הלכה אמרי. כלומר אין הלכה כרבי
 שמעון: **מדהא מעסו.** ממחר להוציאו:
 שמעט בעסקו. כגון סחורה
 רחא

הלך גדול הבית לבית הקברות מהו תא
שמע דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי
יוחנן אפילו הלך גדול הבית לבית הקברות
א מונה עמהן מונה עמהן והתניא מונה
לעצמו לא קשיא הא ² דאתא בגו תלתא
והא דלא אתא בגו תלתא כי הא דאמר
להו רב לבני הצלפוני דאתו בגו תלתא
לימנו בהדיכי דלא אתו בגו תלתא לימנו
לנפשיהו אמר להו רבא לבני מחווא אתון
דלא אזליתו בתר ערסא ³ מכי מהדריתו אפייו
מבבא דאבולא אתחילו מנו: ר"ש אומת
אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב מונה
עמהן: א"ר חייא בר גמדיא א"ר יוסי בן
שאול אמר רבי ⁴ והוא שבא ומצא מנחמין
אצלו ⁵ בעי רב ענן ננערו לעמוד ולא עמדו
מהו תיקן ⁶ גמירי חבריה דר' אבא בר חייא
מר' אבא ומנו ר' זירא ואמרי לה חבריה
דר' זירא מרבי זירא ומנו ר' אבא ברביה
דר' חייא בר אבא א"ר יוחנן ⁷ הלכה כרבי
שמעון בן גמליאל בטרופות והלכה כרבי
שמעון באבל כרבי שמעון באבל הא דאמרן

כרשב"ג במריפות דתנן בני מעים שניקבו וליחה סותמתן כשרה דברי רשב"ג מאי ליחה אמר רב כהנא שירקא דמעיא דנפיק אנב דוחקא ^א אמר מאן דהוא ^ב איזכי ואסיק ואגמרא לשמעתא מפומיה דמריה כי סליק אשכחיה לר' אבא בריה דרבי חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג במריפות א"ל אנא אין הלכה אמרי כר"ש באבל מאי א"ל פלוגתא ניניהו דאיתמר רב חסדא אמר הלכה וכן א"ר יוחנן הלכה ר"ג אמר אין הלכה ^ד ואין הלכה כרשב"ג במריפות והלכה כר"ש באבל ^ה דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל ^ו על כל המתים כולן ^ז מדרה מטתו הרי זה משובח על אביו ועל אמו הרי זה מגונה היה ערב שבת או ערב יום טוב ^ח הרי זה משובח שאינו עושה אלא לכבוד אביו ואמו ^ט על כל המתים כולן ^י רצה ממעט בעסקו רצה אינו ממעט

ושייך זה או למלך לא אחא למעוטי אלף היכא דליתא גדול הבית בדוכתא אחריית דלא ידע כיון דידע דבאי אזילות חשיב אזילות דידהו עיקר ובטל האורח בגייהו אל מונה עמחן והתניא הבית בגו תלתא יומי מבית הקברות דלא הוא מונה עמחן וגם האורח מונה עמחן אס בא בגו שמעון הא ללא אחא גדול הבית בגו תלתא יומי ללא חשיב אזילות דידהו עיקר דלימני הא ללא הבית מונה עמחן ולא מייבטיח לברכן שאין גדול הבית מונה עמחן כי לא אחא בגו תלתא אלף אפי' אמר אחא דלא הוה ידע דבא בחסילא ובטל לגבייהו כיון דגדול הבית מני מני בהדייהו והס דלא ידע בחסילא בחסילא דלא החור מנבית הקברות שהיז בחסילא האזילות אחי מונה עמחן הא יש גדול הבית בין אס אין גדול הבית כי הא דאל' רב לבני הללפוני דלמי בגו תלתא החור מנבית אחו בגו תלתא יומי מימני לנפשיה עכ"ל וז"ל הירושלמי הרי שגא ומנא אכל בתוך צימו צמי וצמי וצמי ר"ש אומר אפי' צו' משלים עמהם ריב"ל אומר הלכה כר"ש כשני גדול השמפחה צבית אכל כן הירושלמי היה נ"ל דאינו פוסק כר"ש אלא כשני גדול השמפחה צבית אכל אס אין גדול מונה עמהם לאחר ג' מונה לעמלו ולפי' אחי שפיר אפי' אליבא דהלכתא דלמי בגו תלתא יומי דלימי שאין גדול הבית הלכתא כרבונו כמו כן בגדול הבית עמלו והו' דלימי

שאין גדול הבית הלכתא כרבנן כמו כן בגדול הבית עלמא והוי דינא כרבנן:

הַלֵּךְ גִּדּוֹל הַבֵּית הַקְּבֵרוֹת מֵהוּ. פִּי מִי מוֹנֶה לַעֲמֹא אוֹ
לֹא שֶׁמֶא כִּיּוֹן שֶׁהוּא עֵרֹד בְּעֵינָיו מֵת וּשְׂשֻׁמְתּוֹ הֵם שִׁמְעַ
בָּם הוּא יִמְנֶה עִמָּהֵן אוֹ שֶׁמֶא מוֹנֶה לַעֲמֹא וְלֹא יִדְעָהּ מֵאִי הוּא דִּינָהּ
בְּגִדּוֹל הַבֵּית שֶׁבֶּא מִמָּקוֹם קִרְיָו אִי מוֹנֶה עִמָּהֵן הוּא עֵיקֶר
וְשֶׁ לֵּיל עֵסֶם לִוְרֵם שֶׁלֹּא מוֹנֶה
לְבִדּוֹ הַבֵּית וְלִיּוֹן יוֹדֵעַ הַאֲבִלּוֹת אוֹ
עֵסֶם לְהִיפֵךְ דְּהוּאִיל מִשּׁוֹם הֵמֶת הֵלֶךְ
יִמְנֶה עִמָּהֵם:

[illegible]

מוסף רש"י

ליהיה. מנפנים היא (חזקין)
 [ג.] שריקא דמציא
 דנפיק אגב דרוקא.
 ג'ד"א ולדוקה נפן
 מנפנים ומציילא אומה
 מהס דנפן (שם), אמר
 מאן דהוא. תלד מן
 המנפנים מי שזול ולא
 נדע שמו (ב"ב דף טו) ולא
 היו זכרין אלו שסדור
 מגרסה מי הוה (חזקין')
 איזרל ואסיק. לארעא
 דשכרל לאתמיב דרבי אבהו
 בריה דרבי חייל בר אבהו,
 באגמאר
 מפומבית. ד' חייב בר
 אבה ואמרה שוממי חי
 אמר הלכס בר שמעון אז
 אל (שם).

רבינו חננאל (המשך)

הדירות אפיוכו מכתב
 דאבולא תחזירו למינה.
 וירושלמי שני שבא ומצא
 [אכל] בתוך ביתו, בשני
 יושלשי מונה עמקן,
 ברביעי מנה לעצמו.
 ו' שמעון אומר, אפילו
 כ' בששי משלם על עמקן.
 אמר ר' יהושע בן לוי,
 הלכה כר' שמעון, אבל
 [תואן] דגול מפתחה, אבל
 אלו גרול מפתחה
 מנה לעצמו, כר' מנא
 שהורה לר' עקיב אמרינן,
 מכין שאתה גרול מנה
 לעצמן. כל מה המזכיר
 המרחץ מטה משובח,
 על אביו ועל אמו מנוגה.
 אלא אם היה שני שבת
 או ערב ויום טוב או שבת
 גשמים מודלין על מטהו,
 ונושה לכבוד אביו, הרי
 זה משובח. על כל
 הגמס אם רצה השם
 למעט בעמקן שחורין (א)
 רצה לישא וליתן כסאורו
 כל היום הרושת בידו.

(ח) בירושלמי הגי' אפילו
בדביעי משלים עמהן והדבר
פשוט דל"ל בדביעי וכ"ה
במוס' כאן ד"ה דאמא בשם
הירושלמי וכן ז"ל בדברי
רבינו.

מעשה